

мой пріятель, да по бы ми той заесть да ми помогне.

— И защо да идешь толкозь далечь? рече епископътъ; незнаешь ли че имашь единъ по-ближень пріятель, който не щети откаже нищо? Двѣ жьлтицы не ти стигать, ами на' ти три, па сбогомъ и добръ пазарь.

И това като каза тръгна си на пѣтътъ; но селяниньтъ като ся съвзе отъ смаеваніето си, завтече ся подирѣ му и выкаше:

— Дѣдо владыко, дѣдо владыко! нѣ-машь ли едно кѣсче бѣлѣ книжкѣ и една настилницѣ? да ти дамъ една запискѣ за тѣзь пары.

— Не, пріятелю, отговори епископътъ усмихнато; не ни трѣбать таквизь работы; имай ты запискѣтъ си въ сърдцето си, а издѣлженіето ти станѣ вече въ сърдцето ми.

Лудовикъ 46-й

Французскыйтъ царь Лудовикъ 16-й, имаше обычай, по примѣрътъ на дѣда си